

[Morten Lange.]

handler, der sker inden skæringsdagen den 1. januar 1966. Fra denne dag skal de nye opgørelsesregler træde i kraft, efter hvilke ejendommens købesum eller en tidligere vurdering erstattes med den 13. alm. vurdering, som vi skal have i 1965, til hvilken der forlods lægges 40 pct. og derefter 6 pct. for hvert kalenderår. I den opnåede fortjeneste foretages der derefter et fast fradrag på 40.000 kr., og først hvis der derpå ses at være ekstraordinær fortjeneste — ja, så slutter man altså modsætningsvis, at så er den ordinære fortjeneste et overordentlig betydeligt beløb — så skal den beskattes, til gengæld ikke med de 30 pct., der ellers gælder for særlig indkomstskat, men med 60 pct. Det må jo ikke gøres for enkelt eller for letfatteligt, og derfor lader man, som om de 30 pct. opretholdes; man forøger så bare den skattepligtige fortjeneste administrativt med 100 pct. Så svært kan man gøre en forholdsvis enkel sag.

Nu har dette sidste formentlig kun i absolutte undtagelsestilfælde andet end akademisk interesse. Et par enkelte beregninger over de foreslåede nye reglers virkning sammenlignet med den hidtidige lov vil vise dette. Hvorfor er der for øvrigt ikke i bemærkningerne anført eksempler på beregninger på selve lovens hovedområde? Jeg skal prøve på at give et enkelt eksempel, naturligvis med forbehold for mulige fejltagelser, som måtte have indsneget sig.

Lad os prøve på at gå ud fra et ganske almindeligt, dagligdags tilfælde. Vi forestiller os et enfamilieshus, som er købt i 1955 for 100.000 kr., og som sælges i 1966 for 250.000 kr. Måske er det sidste tal lidt for lavt anslået, men lad os nu ikke være glubske. Hvis der er mening i galskaben, og hvis vurderingsmændene retter sig nogenlunde efter forskrifterne, så kan man vel vente, at sådan et hus i hovedstadsområdet vil være vurderet til i omegnen af 190.000 kr. i 1965, og så kan vi stille regnestykket op. Salgssummen bliver 250.000 kr., vurderingen i 1965 bliver 190.000 kr., det 40 pct.s

tillæg bliver 76.000 kr.; der bliver endnu ikke brug for noget 6 pct.s tillæg, for der er ikke gået et år. Det giver 266.000 kr., og det vil sige, at det, der ved denne handel, hvor fortjenesten jo unægtelig så meget pæn ud, skulle være at beskatte, er minus 16.000 kr., altså ingenting. Så skal der endda lægges 40.000 kr. til. Dette vil sige, at det pågældende hus kunne være solgt i 1966 for 306.000 kr., uden at det ville blive beskattet med en særlig indkomstskat. Det er måske også meget muligt, at det bliver det, men da det er købt for 100.000 kr., er det en ganske pæn arbejdsfri indkomst, selv om man regner med kroneforringelse og inflation og konjunkturer, og hvad man nu ellers kan regne med. Det er en betydelig stigning; det er langt mere end værdistigning og inflation, og hvad der ellers kan komme ind i billedet.

Hvordan ville det imidlertid se ud, hvis husejeren gik hen og solgte dette hus i december 1965, hvor de nugældende regler har gyldighed? Ja, så ville han højst kunne sælge huset for 180.000 kr. uden at skulle svare særlig indkomstskat. Sælger han det i december 1965 for 250.000 kr., så skal han svare 30 pct. af 70.000 kr. eller 21.000 kr., og skulle han kunne sælge det for den sum, der efter de her foreslåede regler vil blive skattefri, nemlig 306.000 kr., så kom han da af med ca. 38.000 kr. i særlig indkomstskat, mens hans kollega, som er durkdreven nok og har læst den nye lov — hvis den da ellers skulle gå hen og blive vedtaget — hvis han sælger en måned senere på de samme betingelser, slipper gratis. Der skal naturligvis tages hensyn til parcelhusejere — de er jo ligesom de andre danskere flinke og rare mennesker — men er dette her alligevel ikke for rigeligt? Og hvis finansministerens forslag skulle blive til lov, må vi så ikke i anstændighedens navn bede om, at ministeren gennem en storstilet annonsekampagne i diverse aviser indtrængende advarer husejerne mod at sælge i 1965 og indtrængende opfordrer dem til at vente til 1. januar 1966? Det ville da